

Hồi 09

Tiểu Vạn Kiếp Môn

ở Thanh Phong và Vệ Phượng Hoa ra khỏi cửa hang mới biết cái đường hầm mà bảy Sứ Giả phải đi qua tại sao lại ở bên dưới một cái sơn cốc như vậy!

Thì ra Thiên Nguy Cốc tuy rất rộng, cảnh sắc rất đẹp, nhưng hai bên vách núi rất cao dốc, ở phía đằng kia chỗ cao nhất hình như liên tiếp nhau mà chỉ có một cái khe hở để ánh sáng mặt trời ló xuống thôi. Đừng nói là người và thú không sao lên xuống được, mà ngay cả con Thần Tụ cũng không sao phi hành xuyên qua cho được.

Vệ Phượng Hoa chỉ ngọn núi ở phía bên trái và nói với Cổ Thanh Phong :

- Trên vách đá bóng nhoáng kia là Đào Hoa Chiếu. Nếu hiền đệ dùng kiếm qua ít bữa, để tôi nghĩ cách vớt thanh kiếm Mạc Tà của Bạch Dương Tử đã làm rớt xuống dưới đó lên mà tặng cho hiền đệ.

Cổ Thanh Phong đang cảm tạ thì đột nhiên thấy trong một cái hang động cao lớn khác có bóng người thấp thoáng. Một đôi nam nữ ở bên trong phi ra nhằm phía hai người mà chạy tới.

Khi tới gần, hai người đó liền ngừng chân. Chàng thấy người đàn ông là một đạo sĩ trung niên tuổi ngót bốn mươi, mặt gầy gò, mắt chim ưng, gò má rất cao. Chỉ trông bộ mặt của y cũng biết y là con người rất giảo hoạt và rất nhiều mưu kế. Tay y cầm một vật gì không phải là cờ mà không phải là phướn.

Còn thiếu nữ đi cạnh y tuổi trạc hăm mốt hăm hai, vẻ mặt khá đẹp, da trắng như tuyết, tay cầm một cành đào, nhưng đôi mắt của nàng vừa to vừa đen nhánh, chỉ thoáng trông cũng đủ biết nàng ta là một con người rất thâm đang rồi!

Cổ Thanh Phong đã quyết tâm tới đây, nên đã nhớ thuộc những lời dặn bảo của Vệ Phượng Hoa vừa rồi, cho nên vừa trông thấy rõ hình dáng hai người nọ, chàng biết ngay người đàn ông là Câu Hồn Sứ Giả Trì

Trung Long võ công chỉ kém có một mình Tốt Kim Hoàn mà thôi. Còn thiếu nữ là người mà Vệ Phượng Hoa lo âu sợ nàng ta quyến rũ mình đi mất, người này chính là Đào Hoa Sứ Giả Liên Thành Ngọc.

Liên Thành Ngọc vừa trông thấy Cổ Thanh Phong đôi mắt dâm dăng của nàng ta đã ngấm nhìn chàng hồi lâu rồi mới mỉm cười hỏi :

- Tam sư tử có đôi mắt sắc bén thực. Chẳng hay huynh đệ này tên họ là chi? Có phải định đến đây gia nhập vào hàng sư đệ đồng môn của chúng ta đấy không?

Vệ Phượng Hoa thấy Liên Thành Ngọc vừa trông thấy Cổ Thanh Phong đã nổi lòng tà, liền cau mày lại gật đầu đáp :

- Y tên là Cổ Thanh Phong, chẳng hay Tứ sư đệ với Ngũ sư muội thử xem gân cốt của y, xem y có đáng được giới thiệu gia nhập vào hàng sư đệ đồng môn với chúng ta không?

Trì Trung Long đưa cái Câu Hồn Phiến sang tay trái, rồi giơ tay phải ra nắm lấy cánh tay Cổ Thanh Phong rồi cười ha hả và nói :

- Tam sư tử mắt sành như vậy, có khi nào nhận xét sai được! Trì Trung Long tôi xin hoang nghinh Cổ sư đệ. Phái Vạn Kiếp của chúng ta lại có thêm một đồng môn anh tuấn!

Cổ Thanh Phong phát giác Trì Trung Long vừa ngấm ngấm vận sức, cánh tay của y không khác nào một cái kẹp bằng gang kẹp chặt lấy tay của mình, chàng biết Câu Hồn Sứ Giả muốn thử công lực của mình, liền trợn ngược đôi lông mày lên dồn Tý Ngọ Thần Công vào bàn tay phải, đôi bên thử nội lực nhau. Tuy Cổ Thanh Phong vẫn có thể miễn cưỡng chống đỡ, nhưng nửa người bên phải đã cảm thấy tê tái, chàng liền kinh hãi nghĩ thầm :

“Không ngờ trong bảy Sứ Giả lại có người có võ học tuyệt thế, chưa biết chừng người nào cũng hơn mình cả cũng nên!”

Trì Trung Long giở hết mười thành chân lực ra, thấy Cổ Thanh Phong không tỏ vẻ gì khiếp sợ, liền giật mình kinh hãi và y đang định giở hết toàn lực ra, thì Vệ Phượng Hoa sợ Cổ Thanh Phong bị thất thố nên liền mỉm cười lên tiếng nói :

- Trì sư đệ kinh ngạc vì cảm thấy công lực của Cổ sư đệ khá cao phải không?

Trì Trung Long thấy Vệ Phượng Hoa nói đúng tâm sự của mình, không tiện tiếp tục thử thêm nữa, liền tháo hồi tay phải lại, đôi mắt chim ưng long lánh ngấm nhìn Cổ Thanh Phong một hồi, rồi lên tiếng hỏi :

- Cổ sư đệ đã có võ công cao siêu như vậy, hà tất phải còn gia nhập Vạn Kiếp Môn của chúng ta nữa làm gì?

Cổ Thanh Phong thấy Trì Trung Long hỏi như vậy, biết đối phương võ công đã cao, người lại đa mưu trí, nếu y mà nghi ngờ thì mình không dễ gì đối phó, chàng đang nghĩ cách phải trả lời ra sao, thì Vệ Phượng Hoa đã vừa cười vừa đỡ lời :

- Trì sư đệ, tôi đang muốn thử xem đôi mắt sư đệ ra sao? Sư đệ thử đoán xem, trước khi Cổ sư đệ chưa vào bốn phái đã là môn đệ của ai nào?

Trì Trung Long nghĩ ngợi giây lâu, rồi nói :

- Với công lực của Cổ sư đệ hiện thời thì sư phụ của y cũng không phải là người tầm thường, có thể là một trong mười ba danh thủ trên võ lâm...

Nói tới đó, y ngừng lại giây lát, và đưa mắt ngấm nhìn thanh kiếm ở trên đầu vai của Cổ Thanh Phong rồi lại nói tiếp :

- Lại thêm khí giới của y sử dụng là kiếm, cho nên tôi đoán nếu y không phải là môn hạ của Hải Thiên Kiếm Thánh thì thế nào cũng là môn hạ của Điều Ngao Cư Sĩ!

Vệ Phượng Hoa gật đầu vừa cười vừa đáp :

- Trì sư đệ tuy chưa đoán trúng, nhưng cũng đoán gần đúng rồi! Ân sư của Cổ sư đệ là Tiêu Đại tiên sinh, tạ thế đã ngót ba năm rồi!

Trì Trung Long nghe thấy Cổ Thanh Phong là đệ tử của Tiêu Đại tiên sinh mới đỡ hoài nghi. Vệ Phượng Hoa lại vừa cười vừa nói :

- Vì ân sư của y đã chết, nên Cổ sư đệ mới nhờ tôi tiếp dẫn y gia nhập vào bốn môn, tiếp tục nghiên cứu tuyệt nghệ, chẳng hay Trì sư đệ nhận thấy có điều đáng nghi không?

Trì Trung Long nghe lời nói của Vệ Phượng Hoa biết là nàng tỏ vẻ không vui, đang định lên tiếng giải thích, thì Liên Thành Ngọc đã khúc khích cười đỡ lời :

- Vệ sư tỷ chớ có hiểu lầm, vì Trì sư huynh thấy Cổ sư đệ là một

nhân tài xất chúng, tư chất lại hơn người, cho nên mới đặc biệt mừng rỡ như thế. Nếu là nhân vật khác mới gia nhập, thì Trì sư huynh có khi nào lại vồn vã như thế đâu?

Vệ Phượng Hoa thấy Liên Thành Ngọc vừa nói vừa đưa mắt liếc nhìn Cổ Thanh Phong, liền cau mày lại nói :

- Với lực lượng của bảy Sứ Giả của Vạn Kiếp Ma Cung chúng ta cũng đủ đánh cho Tam Nguyên Bang Chủ Bàn Thiên Hiệu một trận tới tởi, suýt tý nữa thì không sao còn có thể rút lui ra khỏi Thiên Nguy Cốc này rồi! Như vậy còn nghi nghi ngờ ngờ, sợ sệt gì ai nữa? Vừa rồi, tôi đã trông thấy Đại sư tử với Trang sư đệ cỡ Thần Tụ bay về phía Đông Bắc, có lẽ đi núi Thiên Trì ở Trường Bạch để bắt con hạc nghìn năm phải không?

Trì Trung Long biết mình dò hỏi Cổ Thanh Phong như vậy cũng hơi quá đáng một chút khiến Xán Hà Sứ Giả không vui, liền cười và nói :

- Vệ sư tử đoán không sai, vì muốn hoàn thành việc sơn đồ ba chữ Vạn Kiếp Môn, nên Đại sư tử đã cùng Thất sư đệ đi Thiên Trì ở núi Trường Bạch để nghĩ cách bắt con hạc nghìn năm. Ít nhất bảy tám ngày mới trở về được, xin Vệ sư tử với Liên sư muội hãy tạm thời nghỉ ngơi, để tôi dẫn Cổ sư đệ tới Tiểu Vạn Kiếp Môn để yết kiến Ngũ sư huynh!

Vệ Phượng Hoa vừa cười vừa nói :

- Tứ sư đệ ...

Trì Trung Long vội đáp :

- Thế ra ngày hôm nay, đáng lẽ đến lượt Trang sư đệ, nhưng vì y theo Đại sư tử đi núi Trường Bạch cho nên tôi mới phải luân phiên thay cho y. Sự thực Vệ sư tử nói rất đúng, Thiên Nguy Cốc này địa thế bí ẩn như vậy, lại thêm có anh chị em mình có tài ba như vậy, còn ai dám tới đây vượt râu cọp? Sợ có sự gì xảy ra nên mới cất đặt việc luân phiên canh gác này, nhưng đó cũng chỉ là hình thức thôi, chứ còn nếu không canh gác thì cũng chẳng hề có việc gì xảy ra đâu!

Y nói tới đó đưa mắt liếc nhìn Cổ Thanh Phong một cái, rồi vừa cười vừa nói tiếp :

- Vệ sư tử hãy cùng với Liên sư muội cùng đến Câu Hồn Động của tiểu đệ nghỉ ngơi, tiểu đệ đưa Cổ sư đệ lên Tiểu Vạn Kiếp Môn thăm kiến

Nhị sư huynh nhận một cái Vạn Kiếp Thập Ấn, hoàn thành nghi thức xong là tôi sẽ quay về ngay!

Vệ Phụng Hoa mỉm cười hỏi :

- Theo lời nói của Trì sư đệ, có phải sư đệ muốn tốn kém một chút đỉnh thù tạc chúng tôi phải không?

Trì Trung Long gật đầu đáp :

- Vừa rồi vì thấy Cổ sư đệ võ công quá cao, tiểu đệ hơi lỗ măng và đa nghi một chút, nên lát nữa muốn sửa soạn mấy món ăn và một chút rượu để mời các vị, một nghênh đón Cổ sư đệ, hai là để xin lỗi Vệ sư tỷ!

Vệ Phụng Hoa vừa cười vừa nói :

- Chỗ anh em chị em nhà với nhau cả, Trì sư đệ bày vẽ như thế làm chi? Nghênh tân Cổ sư đệ thì được, còn xin lỗi thì miễn đi! Chúng tôi chỉ nhờ Cổ sư đệ mà được ăn nhậu một bữa của Trì sư đệ mà thôi!

Nói xong, nàng nhìn Cổ Thanh Phong cười và dặn chàng :

- Lệ luật của phái Vạn Kiếp, cách đồng môn mới nhập môn cần phải nhận một cái ấn Vạn Kiếp Pháp Ấn của Vạn Kiếp Ma Cung tặng cho. Hiền đệ thế nào cũng phải theo Trì sư đệ mà hoàn thành thủ tục đó đã! Chúng tôi ở trong động Câu Hồn đợi chờ sư đệ đấy nhé!

Cổ Thanh Phong đưa mắt liếc nhìn thấy trong Thiên Ngụy Cốc có rất nhiều hang động. Chàng đoán biết chắc bảy Sứ Giả mỗi người chiếm lấy một động, nhưng chàng rất thắc mắc vì không biết Mạnh Hồng Tiểu ở trong động nào?

Cổ Thanh Phong thấy Xán Hà Sứ Giả với Câu Hồn Sứ Giả đều muốn mình đi yết kiến Tiêu Giao Sứ Giả Thôi Nhất Vỹ để nhận cái Vạn Kiếp Pháp Ấn để hoàn thành thủ tục nhập môn. Muốn làm cho đối phương khỏi nghi ngờ mình, chàng liền theo Trì Trung Long đi luôn.

Trì Trung Long đi lên một cái hang động rất lớn ở trên vách núi phía trái, rồi mỉm cười hỏi :

- Cổ sư đệ mới gia nhập bốn môn thì thế nào cũng phải bỏ ngỡ, nếu có điều gì thắc mắc thì sư đệ cứ việc lên tiếng hỏi, tôi bao giờ cũng sẵn sàng giải thích cho sư đệ hay!

Cổ Thanh Phong biết Trì Trung Long khác hẳn với Vệ Phụng Hoa. Vì Vệ Phụng Hoa đối với mình đã có tình ý rồi, nên muốn nói sao

cũng được, còn Trì Trung Long là người khôn ngoan giao hoạt vô cùng, hề nói nhằm một câu là sẽ bị nghi ngờ ngậy, như vậy sẽ ảnh hưởng rất lớn trong công việc giải cứu Mạnh Hồng Tiểu liên...

Vì có sự cảnh giác đó mà Cổ Thanh Phong không dám thừa cơ hội hỏi han nọ kia, chỉ cung kính khẽ đáp :

- Tiểu đệ may mắn được Vệ sư tử tiếp dẫn và lại được Vạn Kiếp Ma Cung từ bi, quả thật là một kỳ duyên hãn hữu, tôi thật vui mừng khôn tả. Nhưng đệ mới tới Thiên Nguy Cốc này, không hiểu một tí quy luật gì của bốn môn hết, nếu có việc gì sơ sót, mong Trì sư huynh với các sư huynh sư tử che chở cho!

Trì Trung Long vừa cười vừa đáp :

- Cổ sư đệ cứ yên tâm, phái Vạn Kiếp chúng ta quy luật rất rộng rãi, trừ việc phạm sư phạm thượng ra, thì không cấm đoán gì hết, tha hồ tự do tự tại. Do đó, các đồng môn do Đại sư tử Tốt Kim Hoàn thừa lệnh của Vạn Kiếp Ma Chủ trông coi mọi việc của bốn môn. Bây giờ vì có công việc mà Đại sư tử đi vắng, nên tôi mới đưa sư đệ tới yết kiến Nhị sư huynh. Để Thôi sư huynh thay mặt Đại sư tử tặng Vạn Kiếp Pháp Ấn cho sư đệ!

Hai người vừa đi vừa chuyện trò, không bao lâu đã tới trước cửa động rồi. Câu Hồn Sứ Giả đi trước dẫn được, đưa Cổ Thanh Phong vào trong động.

Bước chân vào trong động đi được một quãng thì đã thấy một cái cổng chào cao chừng hơn trượng màu vàng rất nguy nga. Đó là dấu hiệu Vạn Kiếp Môn để đại biểu cho phái Vạn Kiếp. Nhưng bốn chữ “ Tiểu Vạn Kiếp Môn” khắc hẳn hết những cái cổng chào nho nhỏ mà Cổ Thanh Phong đã được trông thấy, vì những cổng chào kia mới có chữ “Vạn” sơn đỏ mà thôi!

Vừa bước qua khỏi cửa Vạn Kiếp Môn, Cổ Thanh Phong thấy Trì Trung Long dẫn mình vào trong một cái thạch thất rất lớn. Bên trong bày tiện rất chỉnh tề, trông không khác gì là một nơi thanh tú của những cao nhân ngoài đời vậy. Chỗ chính giữa thạch thất có để chín cái đệm Bồ Đoàn, trên mỗi cái Bồ Đoàn ở chính giữa về phía bên trái có một đạo sĩ mắt sáng lông mày dài, mặc áo đạo bào sắc sỡ trông rất thanh tao tuyệt

tục.

Trì Trung Long liền tiến lên chấp tay chào đạo sĩ trung niên mặc áo đạo bào sắc sỡ đó một cái rồi nói :

- Thưa Nhị sư huynh, đây là Cổ Thanh Phong sư đệ do Tam sư tỷ giới thiệu gia nhập bốn môn, xin Nhị sư huynh ban cho một Vạn Kiếp Pháp Ấn!

Tiêu Dao Sứ Giả nghe nói liền đứng dậy, tìm kiếm một cái ấn sắt cán gỗ bỏ vào trong lò lửa, rồi lấy một cuốn sách nho nhỏ ra nhìn Cổ Thanh Phong mỉm cười hỏi :

- Trước khi gia nhập bốn phái, sư đệ là đệ tử cao nhân nào thế?

Trì Trung Long liền trả lời giúp :

- Cổ sư đệ là đệ tử của Tiêu Đại tiên sinh, một cao thủ trong nhóm mười ba danh thủ vũ lâm hiện tại. Vì ân sư của Cổ sư đệ đã tạ thế, nên y mới xin gia nhập bốn phái để được học hỏi thêm!

Tiêu Dao Sứ Giả một mặt ghi vào trong cuốn sổ da, một mặt vừa cười vừa nói :

- Thiên Độn Kiếm Pháp của Tiêu Đại tiên sinh lòng lẫy khắp giang hồ. Tôi ngoài cái quạt Tiêu Dao ra cũng thích sử dụng kiếm, sau này tôi có thể lãnh giáo Cổ sư đệ về môn kiếm pháp ấy!

Cổ Thanh Phong nghe nói vội khiêm tốn cảm tạ. Tiêu Dao Sứ Giả thấy cái cán sắt bỏ vào trong lò đã hồng lên rồi, liền quay trở lại nói với Cổ Thanh Phong :

- Cổ sư đệ làm ơn vén tay áo trái lên!

Lúc ấy, Cổ Thanh Phong mới biết là nhận Vạn Kiếp Pháp Ấn là dùng cái ấn sắt nung đỏ in vào cánh tay trái. Tất nhiên chàng không muốn thân thể thanh bạch của mình lại phải có một dấu vết ma quỷ đó, nhưng vì muốn lấy được lòng của quần ma, để tiện việc cứu thoát cho Mạnh Hồng Tiểu, nên chàng đành phải cắn răng mím môi từ từ vén tay áo lên...

Tiêu Dao Sứ Giả lại lấy một cái bình ngọc màu xanh nho nhỏ và lấy một cái lông chim màu sắc sỡ, chấm nước ở trong bình thoa vào chỗ cánh tay của Cổ Thanh Phong, rồi nói :

- Cổ sư đệ khỏi cần phải lo sợ, bởi Vạn Kiếp Pháp Thủy này rồi,

dù Pháp Ấn có nóng đến đâu cũng không hề đau đớn một chút nào!

Cổ Thanh Phong trợn ngược đôi lông mày lên ngang nhiên đáp :

- Thôi sư huynh cứ việc ra tay, dù có đau đớn đến đâu tôi cũng có thể chịu được hết!

Tiêu Dao Sứ Giả mỉm cười liền lấy cái ấn sắt vuông chừng một. tấc đã thiêu hồng ra rất lạ tay in luôn cái ấn đó lên trên cánh tay chỗ đã bôi thuốc nước trước hồi này...

Chỉ nghe thấy kêu xèo một tiếng rất khẽ, và có một luồng khói xanh bay tỏa lên, cánh tay như ngà của Cổ Thanh Phong đã có một dấu ấn hình Vạn Kiếp Môn in lên rồi.

Nhưng quả thật không hề đau đớn một chút nào cả.

Thôi Nhất Vỹ thâu cái ấn sắt lại, rồi nói với Trì Trung Long :

- Thụ ấn thủ tục đã xong, nhưng vẫn phải chờ Đại sư tử về, đại biểu Vạn Kiếp Ma Chủ thụ lễ đã, khi ấy mới là đệ tử của Vạn Kiếp Môn. Bây giờ Trì sư đệ hãy dẫn Cổ sư đệ đi hỏi Vệ sư muội lấy pháp y và giày xếp chỗ ở của Cổ sư đệ đi!

Trì Trung Long vừa cười vừa đáp :

- Tiểu đệ sửa soạn cơm nước ở trong Câu Hồn Động để nghênh tân Cổ sư đệ, lát nữa nếu Nhị sư huynh đã luyện xong, xin mời qua bên đó...

Tiêu Dao Sứ Giả vội xen lời nói :

- Cảm ơn Trì sư đệ, nhưng vì sư huynh còn đang bận không thể qua bên được, để mai ngu huynh sẽ mời Cổ sư đệ ăn một bữa vậy!

Trì Trung Long nghe nói như vậy xong, liền cùng Cổ Thanh Phong mỉm cười cáo từ. Tiêu Dao Sứ Giả bỗng nghĩ tới một việc gì, liền gọi Trì Trung Long trở lại, và dặn rằng :

- Trì sư đệ, sư đệ muốn xếp cho Cổ sư đệ ở đâu cũng được, nhưng đừng có để cho y ở gần Lục sư đệ nhé!

Trì Trung Long nhìn Cổ Thanh Phong một cái, cười nụ cười rất thần bí, liền gật đầu đáp :

- Tiểu đệ đã hiểu ý nghĩa của Nhị sư huynh rồi, nhưng Đường Lục sư đệ đã đi vắng đã mấy ngày rồi, mà sao vẫn chưa thấy về?

Thôi Nhất Vỹ nói :

- Đường Lục sư đệ đi tìm kiếm trái tim của người độc nhất thiên hạ, việc này không những rất tốn sức, nhưng cũng chưa chắc đã thành được. Sư đệ nên biết sứ mạng của Vạn Kiếp Ma Chủ giao cho chúng ta rất khó mà hoàn thành được. Thiên hạ bao la như vậy, biết ai là người có trái tim độc ác nhất?

Trì Trung Long cũng thở dài một tiếng và đỡ lời :

- Bây giờ chúng ta đã kiếm được chín cái lá Linh Chi màu tía rồi, hạc nghìn năm cũng sắp có rồi, riêng chỉ có trái tim của người độc ác nhất thiên hạ thì rất khó tìm, bằng không chúng ta đã có thể sớm triệu tập Vạn Kiếp Đại Hội rồi. Để anh chị em chúng ta dưới sự lãnh đạo của Vạn Kiếp Ma Chủ đi đấu với các tay cao thủ của Tam Sơn Ngũ Ngục ở trên thiên hạ.

Thôi Nhất Vỹ mỉm cười nói :

- Tài ba tuyệt kỹ của Trì sư đệ chưa có nơi thi thố tất nhiên phải thấy ngửa ngê đôi chút, nhưng chờ Tốt sư tỷ, Trang sư đệ ở Thiên Trì Trường Bạch bắt được con hạc nghìn năm về, chúng ta có thể dốc hết toàn lực ra tìm kiếm trái tim của người ác độc nhất thiên hạ!

Trì Trung Long dẫn Cổ Thanh Phong cáo từ Tiêu Dao Sứ Giả xong, thung thăng quay trở về Câu Hồn Động.

Lúc này, Cổ Thanh Phong đã biết bảy Sứ Giả mỗi người lấy ngoại hiệu của mình đặt cho tên động, còn nơi Tiểu Vạn Kiếp Môn thì là chỗ họp Hội Đồng bàn công việc.

Chàng vừa đi vừa để ý nhìn những hang động đề Đào Hoa Động, Ngũ Độc Động...trong lòng ngấm ngấm suy tính, không hiểu Tỷ Thanh Ngọc Nữ Mạnh Hồng Tiểu hiện giờ đang ở đâu?

Trì Trung Long thấy Cổ Thanh Phong có vẻ chú ý đến cảnh sắc trong Thiên Nguy Cốc liền mỉm cười nói :

- Cổ sư đệ nhìn gì thế? Có phải sư đệ thấy Thiên Nguy Cốc địa thế kỳ lạ, huyền bí lắm phải không?

Cổ Thanh Phong khôn ngoan vô cùng, vội mỉm cười đáp :

- Vâng, địa thế Thiên Nguy Cốc này quả thực tuyệt diệu nên tiểu đệ càng xem càng thấy kỳ lạ mà cứ mãi xem không ngớt là thế!

Nói tới đó, chàng có ý ngừng lại, rồi ngạc nhiên hỏi Trì Trung

Long :

- Trì sư huynh, tôi nghe Vệ sư tỷ nói ngoài tiểu đệ ra còn có hai vị nữa mới gia nhập bốn môn phái, sao chưa được gặp gỡ họ thế?

Trì Trung Long vừa cười vừa đáp :

- Hai vị ấy bây giờ chưa có thể gặp người được!

Cổ Thanh Phong giả bộ làm như không hiểu hỏi tiếp :

- Chẳng lẽ hai vị đồng môn ấy đang bị bệnh nặng hay sao?

Trì Trung Long chỉ hai cái động nhỏ trên tuyết vách vào nói :

- Trong đó có một vị Tỷ Thanh Ngọc Nữ Mạnh Hồng Tiểu trong người đang trúng phải kỳ độc. Tuy đã được uống ba giọt nước lá Linh Chi nhưng thần trí vẫn còn mê mang, tựa như người ngơ ngẩn vậy, cho nên Đại sư tỷ giam giữ ở một cái động nhỏ phía bên phải!

Với sự tao ngộ của Mạnh Hồng Tiểu như thế nào, chàng đã được Vệ Phượng Hoa nói cho hay rồi, bây giờ chàng chỉ cần biết chỗ ở của nàng ta thôi, nhưng vì không muốn để cho Trì Trung Long nghi ngờ nên chàng nghĩ cách để giấu giếm mà không hỏi nữa. Chàng hỏi sang chuyện khác :

- Còn một vị nữa hiệu là Ngọc Diện Tiên Đồng Liễu sư huynh phải không?

Trì Trung Long cười nhạt chỉ vào cái động nhỏ ở bên trái, tỏ vẻ khinh bỉ và đáp :

- Khí chất của người này tầm thường lắm! Không đáng nhắc nhở tới, y bị Đại sư tỷ giam giữ vào trong cái động nhỏ ở phía bên trái kia!

Cổ Thanh Phong nghe thấy Liễu Tuấn bị giam giữ nốt, liền hỏi :

- Chẳng lẽ Liễu sư huynh cũng bị trúng độc gì chẳng?

- Có mắc kỳ độc gì đâu! Chỉ vì y tính nết quá phong lưu, có bộ mặt đẹp khiến người con gái nào trông thấy cũng phải yêu, Đại sư tỷ đi xa không yên tâm mới giam y vào trong đó, chính tay Đại sư tỷ khóa cửa!

Nghe Trì Trung Long nói Cổ Thanh Phong đã biết giữa bảy Sứ Giả với nhau đã không hòa hợp và chàng đã nghe thấy Vệ Phượng Hoa nói chỉ có Câu Hồn Sứ Giả này là không hiểu sắc thôi!

Khi về tới động Câu Hồn rồi, Vệ Phượng Hoa và Liên Thành Ngọc hai người đã sửa soạn xong thức ăn và rượu để đợi chờ hai người về nhậu nhẹt...

Liên Thành Ngọc vừa cười vừa nói với Trì Trung Long rằng :

- Tứ sư ca! Tôi đã lấy trộm nửa bình nhỏ rượu Hầu Nhi của sư huynh, thêm vào trong Tuyết Mai Hương Lộ để khoản đãi Cổ sư đệ, chẳng hay sư huynh có đau lòng xót ruột không?

Trì Trung Long vừa cười vừa đáp :

- Câu Hồn Động của tôi giản dị và cầu thả hết sức, bằng sao được Đào Hoa Động của hiền muội, trong có đủ thứ món ngon vật lạ. Trong động của tôi thì chỉ có một bình Hầu Nhi Tửu là còn có đôi chút giá trị có thể đem ra dùng để khoản đãi Cổ sư đệ thôi! Ngờ đâu sư muội lại khôn ngoan đến thế, đã đem ra khoản đãi trước tôi rồi!

Hai sư huynh tử trò chuyện vài câu xong, liền mời Cổ Thanh Phong vào nhậu nhẹt...

Cổ Thanh Phong nhận thấy việc cứu Mạnh Hồng Tiểu càng nhanh bao nhiêu càng hay bấy nhiêu, bằng không nếu để khi Tốt Kim Hoàn với Trang Mộng Điệp về tới, không những bị cản trở mà còn sợ Trang Mộng Điệp nghi ngờ mình là khác? Lúc ấy sẽ nguy cơ mà không sao toại nguyện được.

Bây giờ chàng đã biết chỗ ở của Mạnh Hồng Tiểu rồi, nhưng trong Thiên Ngụy Cốc này còn có Tiêu Dao, Xán Hà, Đào Hoa, Câu Hồn bốn vị Sứ Giả. Với công lực của chàng và mới học được thêm hai pho kiếm tuyệt diệu có thể đủ sức đối địch với một hai Sứ Giả, nhưng đấu cả với bốn người thì hơi khó, cho nên chàng muốn nhân lúc này cho mấy người uống say, lúc ra tay cứu Mạnh Hồng Tiểu dù Tiêu Dao Sứ Giả có hay biết mình cũng đủ sức đấu với y. Chàng quyết định như vậy, lại thêm hai thứ rượu Hầu Nhi Tửu trộn với Tuyết Mai Hương Lộ, vì chàng thấy hai thức này rất thuận. Đồng thời, chàng lại thấy ngày thường tửu lượng của mình hơn người, nên chàng nâng chén mời Trì Trung Long, Vệ Phượng Hoa, và Liên Thành Ngọc các người và nói :

- Tiểu đệ mới về phái Vạn Kiếp, được các vị hậu đãi cho như vậy, thực tình thì không biết lấy gì để báo đền lại, bây giờ chỉ mượn hoa để hiến Phật, xin mời ba vị cạn chén rượu này!

Trì Trung Long các người nghe nói đều mỉm cười, cầm chén lên uống cạn luôn. Vệ Phượng Hoa đưa mắt liếc nhìn Cổ Thanh Phong mỉm

cười nói :

- Cổ sư đệ đừng có cho mình là tửu lượng khá nữa! Tôi với Tứ sư đệ tửu lượng tuy tầm thường, nhưng Ngũ sư muội xưa nay vẫn có tiếng Tửu Quốc Danh Thù, nghìn chén mà vẫn không say đấy!

Cổ Thanh Phong nghe nói cau mày lại rồi chàng vừa cười vừa nói với Liên Thành Ngọc :

- Vệ sư tỷ đã nói như vậy, tiểu đệ xin một mình mời Liên sư tỷ ba chén vậy!

Quả nhiên Liên Thành Ngọc không do dự chút nào, uống cạn luôn ba chén. Uống xong, nàng cứ đưa mắt tổng tình Cổ Thanh Phong hoài :

- Uống rượu như thế này không có thú vị gì hết! Sư đệ là người văn võ song toàn, sao sư đệ không ra một tửu lệnh cho vui?

Cổ Thanh Phong đang nghĩ cách làm cho ba người say, nghe Liên Thành Ngọc nói như vậy rất hợp ý muốn của mình, liền khoát chí vô cùng, mỉm cười đáp :

- Chúng ta mỗi người nói một câu thơ cổ, nhưng bên trong phải sửa đi một chữ, rồi lại dùng một câu thơ cổ khác để nói rõ lý do tại sao mình đã đổi chữ trong câu thơ ấy, ai trái lệnh bị phạt ba chén rượu lớn!

Vệ Phượng Hoa gật đầu đáp :

- Hay lắm! Sư đệ làm Lệnh Quan thì hãy khởi đầu trước đi!

Cổ Thanh Phong vừa cười vừa ngâm :

- Thiếu tiểu ly gia lão nhị hồi...

Liên Thành Ngọc vừa cười vừa hỏi :

- Đây là Đường thơ, nguyên câu của nó là Thiếu tiểu ly gia lão đại hồi! Xin hỏi Lệnh Quan tại sao lại đổi chữ “lão đại” thành ra chữ “lão nhị” như thế?

Cổ Thanh Phong định nhờ tửu lệnh này làm khó dễ ba Sứ Giả kia, ngờ đâu Liên Thành Ngọc lại là người thuộc lòng thơ phú như thế, nên chàng cau mày lại ngâm tiếp :

- Vì : Lão đại gia tác thương nhân phụ! Cho nên Thiếu tiểu ly giao lão nhị hồi là thế!

Vệ Phượng Hoa ngồi cạnh cười ngất nói :

- Sư đệ khéo nghĩ thật! Tửu lệnh này thú vị lắm!

Cổ Thanh Phong cười nói tiếp :

- Vệ sư tử nhận thấy là có thú thì xin tiếp tục hành lệnh đi!

Vệ Phượng Hoa liền ngâm :

- Lãnh lộ vô thanh thấp cốc hoa (Sương lạnh xuống không có tiếng động làm ướt hoa Cúc)

Cổ Thanh Phong vội hỏi :

- Nguyên cú của nó là Lãnh lộ vô thanh thấp quế hoa, xin hỏi Vệ sư tử đã đổi “cúc hoa” vào, vậy thì “quế hoa” đi đâu?

Vệ Phượng Hoa cầm chén rượu lên uốn một hớp, rồi nhìn Câu Hồn Sứ Giả rồi vừa cười vừa nói :

- Vì : Nhân gian “Quế hoa lạc” cho nên “ lãnh lộ vô thanh thấp cốc hoa là thế! Trì sư đệ! Bây giờ đến lượt sư đệ!

Trì Trung Long nghĩ mãi không ra liền uống ba chén rồi lắc đầu nói :

- Tôi không nghĩ ra được đành phải chịu phạt, đến lượt Ngũ sư muội hành lệnh đi!

Đào Hoa Sứ Giả đã nghĩ từ trước rồi, nên nàng vừa nghe nói đến phiên mình thì liền ngâm ngay :

- Bạch hạc lầu trung thôi ngọc địch.

Vệ Phượng Hoa vừa cười vừa xen lời nói :

- Câu này của Ngũ sư muội thật là tuyệt diệu, sao sư muội lại nhuộm “Hoàng hạc” thành ra “Bạch hạc” như thế?

Liên Thành Ngọc đáp :

- Vì “Hoàng hạc” nhất khứ bất phục phản, cho nên tháng năm ở trên Đông Thành thổi sáo trước gió, đành phải ngồi ở trong lầu Bạch hạc vậy!

Cổ Thanh Phong vỗ tay vừa cười vừa nói :

- Hai vị sư tử không những võ công tuyệt diệu mà tài ngâm thơ cũng lại rất tinh thâm, tiểu đệ xin khâm phục vô cùng! Nào, lại đây Cổ Thanh Phong tôi mời hai vị sư tử mỗi người ba chén nữa!

Quả nhiên tửu lượng của Liên Thành Ngọc hơn người thật. Nàng không cau mày, không do dự chút nào, uống cạn luôn ba chén rượu đầy, hai má của nàng đã đỏ bừng, liền tùm tùm vừa cười vừa nói :

- Cổ sư đệ đừng có chỉ mời chúng tôi uống, bây giờ đến Lệnh Quan hãy hành sự đi!

Cổ Thanh Phong là người học rộng, nghe nói mỉm cười ngâm tiếp :

- Cầm thất vô đoạn ngũ thập huyền... rồi câu cuối cùng của bài thơ này là Vọng đến xuân tâm thác Đỗ Quyên, nhưng sao lại đổi thành “Bạch nhân”?, và đây là bài thơ của Lý Thương Ẩn, vịnh chim Đỗ Quyên!

Cổ Thanh Phong vừa cười vừa nói tiếp :

- Trương Bí đời nhà Đường có bài thơ Cạn hàn trực vũ hài thê, câu cuối cùng của nó là Đỗ Quyên ưu hướng mỹ biên đến, chẳng phải là một sự thuyết minh rất hay là gì?

Trì Trung Long nghe đến đây tự rót ba ly uống cạn, và nói với Cổ Thanh Phong :

- Cổ sư đệ hãy khoan hành lệnh, tôi đã uống ba ly rượu phạt rồi! Và tôi có chuyện muốn nói!

Cổ Thanh Phong liền hỏi :

- Có điều gì sư huynh cứ nói đi!

Trì Trung Long thất cười đỡ lời :

- Các người đều là thi tửu đầy bụng, còn tôi thì chẳng hiểu một tí gì, lần nào cũng bị phạt uống rượu như vậy, thì bị thiệt thòi nhiều quá, vậy nên đổi sang một cái trò khác mới được!

Cổ Thanh Phong cảm thấy điều lệnh đó chỉ có một mình Trì Trung Long là bị uống nhiều rượu thôi, chứ không đúng như sự dự tính của mình là hai nàng nọ không bị phạt uống một giọt rượu nào hết, nên chàng thừa cơ gật đầu đáp :

- Trì sư huynh nói như vậy chúng tôi đổi văn lệnh vậy, chẳng hay mọi người nghĩ sao?

Trì Trung Long vỗ tay cả cười nói :

- Hay! Hay lắm! Hà tất phải nho hủ như thế hoài, phải trở lại bản sắc của người võ lâm chúng ta đao to búa lớn, như thế mới phải chứ!

Vệ Phượng Hoa đưa mắt liếc nhìn Cổ Thanh Phong vừa cười vừa nói :

- Cổ sư đệ! Văn lệnh còn dễ ra đầu đề, chứ bây giờ là võ lệnh thử xem hiền đệ người làm Lệnh Quan này nghĩ ra được những trò mới mẻ gì

nào?

Cổ Thanh Phong vừa cười vừa đáp :

- Nói chữ Võ thì không thể nào ra khỏi được phạm vi khí giới, chưởng pháp, nội lực và khinh công. Chúng ta mỗi người tùy ý biểu diễn một môn võ công tuyệt học của mình nhưng người khác xem thấy người biểu diễn đó có chỗ nào không nên không phải và sơ xuất thì lập tức chỉ ngay ra để cùng nghiên cứu, bằng không thì cùng mừng người đó ba ly!

Trì Trung Long đáp :

- Biện pháp này hay lắm! Cổ sư đệ là Lệnh Quan, vậy hãy ra tay biểu diễn trước đi!

Cổ Thanh Phong từ từ đứng dậy rút kiếm ra chấp tay chào Vệ Phượng Hoa, Trì Trung Long và Liên Thành Ngọc một cái, rồi mỉm cười nói :

- Tiểu đệ chỉ biết có một môn kiếm pháp thôi, ngoài ra không có môn gì sở trường nữa...

Trì Trung Long vội đỡ lời hỏi :

- Phải Cổ sư đệ muốn biểu diễn Thiên Độn Kiếm Pháp đã oai trấn giang hồ của Tiêu Đại tiên sinh truyền thụ cho đấy không?

Cổ Thanh Phong lắc đầu đáp :

- Chúng ta cùng uống rượu hành lệnh, biểu diễn cả pho kiếm pháp thì thời giờ đâu mà biểu diễn... Bây giờ, tiểu đệ xin biểu diễn một thế kiếm, mong ba vị sư huynh sư tỷ chỉ giáo cho!

Nói xong, chàng liền giở một thế tuyệt học mà đã học được trong Phong Vân Lôĩ Vũ Tứ Kiếm của Điều Ngao Cư Sĩ ra biểu diễn luôn. Thế kiếm này là thế Nhất Thiên Ty Ảnh, tựa như muôn điểm mưa bay phát phối bao trùm cả thân hình của mình, chắc chắn khôn tả.

Vệ Phượng Hoa, Trì Trung Long, Liên Thành Ngọc đều thất thanh khen ngợi rồi uống cạn luôn ba chén, để tỏ vẻ cùng mừng cho Cổ Thanh Phong.

Cổ Thanh Phong thu kiếm lại. Lúc ấy, Trì Trung Long đã ngà ngà say và nói :

- Cổ sư đệ, tôi tuy không biết kiếm pháp, nhưng thấy thế kiếm rồi không giống như kiếm pháp của Tiêu Đại tiên sinh xưa kia...

Cổ Thanh Phong thấy Trì Trung Long sành mắt như vậy cũng phải kính phục, vội gật đầu đáp :

- Nhãn lực của sư huynh thật là sắc bén, thế kiếm này gọi là Nhất Thiên Ty Ảnh, là thế kiếm của tiểu đệ tự nghiên cứu ra!

Trì Trung Long nghe nói lại tự rót ba chén rượu, rồi vừa cười vừa nói :

- Sư đệ có thể sáng tác ra thứ kiếm pháp như vậy, đủ thấy sư đệ là người có thiên tư trác tuyệt, siêu phàm xuất tục. Trì Trung Long tôi đặc biệt uống thêm ba chén rượu để mừng hiền đệ được Vệ sư tỷ giới thiệu gia nhập. Chúng ta đã thành người một nhà rồi, bằng không, bình sinh Trì Trung Long không biết phục ai hết, thế nào cũng phải đấu với sư đệ một nghìn hiệp mới thôi!

Vệ Phượng Hoa nghe giọng nói của Trì Trung Long đã có vẻ say, liền nhìn Liên Thành Ngọc cười và nói :

- Liên sư muội xem Trì sư huynh quả thật tửu lượng kém quá, mới uống có mấy chén đã có vẻ say rồi!

Người say không bao giờ nhận mình là say. Trì Trung Long cũng thế. Vừa nghe thấy Vệ Phượng Hoa nói như vậy, đã cười một cách rất ngông cuồng và cãi lại :

- Rượu của tiểu đệ mới uống có ba thành thôi sao, Vệ sư tỷ lại bảo tiểu đệ say sưa? Sư tỷ biểu diễn cho tiểu đệ xem võ công của sư tỷ tiến bộ đến mức nào rồi?

Vệ Phượng Hoa vừa cười vừa đáp :

- Trong bảy Sứ Giả của chúng ta, nói tới võ công thì trừ Dao Trì Sứ Giả ra là tới Câu Hồn Sứ Giả rồi! Còn môn Niêm Hoa Chỉ của tôi thì tầm thường lắm, đừng bắt tôi biểu diễn trước mặt mọi người nữa!

Liên Thành Ngọc đỡ lời :

- Sư tỷ hà tất quá khiêm tốn như vậy! Ai chả biết môn Niêm Hoa Chỉ của sư tỷ có thể nói là tất cả anh chị em của chúng ta không ai làm được như vậy. Chẳng lẽ, bây giờ chị không muốn uống rượu mời mà muốn uống rượu phạt hay sao?

Vệ Phượng Hoa cười sơi thắt lưng buộc ở ngang lưng ra dùng ba ngón tay bên phải nắm lấy đầu sợi dây lưng đó, rồi vận sức vào cánh tay.

Sợi dây lưng dài hơn trượng và mềm mại như bún bồng cứng từng tắc một cứng dần, rốt cuộc biến thành một cây ngũ sắc.

Cổ Thanh Phong thấy vậy cũng phải kinh ngạc, vội rót ba chén rượu nói với Trì Trung Long và Liên Thành Ngọc rằng :

- Môn Niêm Hoa Chỉ này của Vệ sư tử nội lực đã đạt tới cực điểm. Nội công của sư tử lại còn hơn cả hai môn thức Thấp Thành Côn, Tá Vật Ngụ Kinh. Về phương diện tinh diệu lại còn hơn cả hai môn kia là khác, chúng ta cùng mừng sư tử ba chén!

Mỗi người uống ba chén rượu, nhưng Trì Trung Long đã say đến mắt lim dim, riêng có Liên Thành Ngọc là vẫn tỉnh táo như thường, không có vẻ gì say hết. Cổ Thanh Phong thấy vậy lo âu thầm :

“Không ngờ, Đào Hoa Sứ Giả Liên Thành Ngọc lại uống được nhiều rượu như thế? Xem như vậy, nàng chưa say mà mình đã say rồi, làm sao mà hoàn thành kế hoạch đã định?”

Chàng chưa nghĩ xong thì Liên Thành Ngọc đã bảo Trì Trung Long biểu diễn. Trì Trung Long vừa cười vừa đáp :

- Ngũ sư muội đừng có thúc giục tôi nữa! Chúng ta luyện công hành lệnh như vậy, mục đích chỉ là uống rượu thôi. Nào, lại đây Ngũ sư muội vẫn được tiếng là người uống được rượu. Chúng ta hãy hùng Chư Thiên Cương Khí đưa rượu ở trên không cho nhau để kính sư đệ mười chén nào!

Nói xong, y liền nhìn thẳng vào ấm rượu để ở trên bàn, giơ tay ra chỉ một cái, rượu ở trong ấm liền bay ra như rót vậy. Vòi rượu ấy rót xuống ngay chén rượu của Liên Thành Ngọc cho tới đầy mới thôi, không rót ra bên ngoài giọt nào hết.

Liên Thành Ngọc mỉm cười nói :

- Dùng Chư Thiên Cương Khí này để rót rượu rất tốn sức thực, chẳng hay Tứ sư huynh lãng không đưa rượu có thể đưa được bao nhiêu?

Trì Trung Long cười ha hả đáp :

- Ngũ sư muội có thể uống được bao nhiêu chén, thì tôi có thể đưa được bấy nhiêu!

Liên Thành Ngọc vừa cười vừa đáp :

- Tuy ngày hôm nay tiểu muội đã uống khá nhiều rồi, nhưng có

thể uống được mười chén nữa!

Trì Trung Long nghe nói, liền vận sức vào mười ngón tay, Liên Thành Ngọc cứ cầm chén ra đỡ rượu và uống luôn mười chén liền.

Bây giờ, đến phiên Liên Thành Ngọc biểu diễn. Nàng đưa đũa mắt đầy tình tứ ngắm nhìn Cổ Thanh Phong, rồi dùng một giọng rất lả lơi bảo Cổ Thanh Phong rằng :

- Cổ sư đệ, làm ơn cho tôi mượn thanh kiếm của sư đệ nào?

Cổ Thanh Phong liền rút kiếm ra, hai tay đưa cho nàng và nói :

- Có phải Liên sư tỷ cũng biểu diễn kiếm pháp đấy không?

Liên Thành Ngọc đỡ lấy thanh kiếm, lắc đầu đáp :

- Kiếm thuật của sư đệ cao siêu như vậy, đại gì tôi giở môn đó ra để bêu xấu? Tôi chỉ mượn kiếm của sư đệ để biểu diễn môn Dĩ Khí Ngự Kiếm đấy thôi!

Trì Trung Long say lướt khứốt, nghe thấy Liên Thành Ngọc nói như vậy, cũng cả kinh liền hỏi :

- Ngũ sư muội, Dĩ Khí Ngự Kiếm là một trong tam đại tuyệt kỹ của bốn môn và cũng là một môn bí học bất truyền của Vạn Kiếp Ma Chủ, sao sư muội được đặc ân học biết được như thế?

Liên Thành Ngọc vừa cười vừa đáp :

- Hồi nọ tôi tìm kiếm ra Linh Chi chín lá, đem về núi thưa với Ma Chủ. Ma Chủ mừng rỡ đặc ân truyền môn Dĩ Khí Ngự Kiếm này cho tôi. Ma Chủ còn nói trong các anh chị em chúng ta ai tìm được tiên hạc nghìn năm và trái tim của người độc ác nhất thiên hạ thì cũng được Ma Chủ truyền thụ cho như vậy!

Nói xong, nàng điều khí nghênh thần, mắt nhìn vào cán kiếm ở trong tay rồi tà tà ném về phía bên phải.

Cổ Thanh Phong, Vệ Phượng Hoa, Trì Trung Long ba người để ý nhìn kỹ. Chỉ thấy thanh trường kiếm đó ở trên không làm như tấn công vậy, rồi bay nửa vòng, hình như có một vật gì cột vào nó mà lôi theo vậy, sau lại quay về tay của Liên Thành Ngọc liền.

Liên Thành Ngọc đưa thanh kiếm đó trao trả cho Cổ Thanh Phong, rồi mỉm cười nói :

- Tài nghệ này tôi mới học hỏi nên điều khí không được đều, vận

sức chưa khéo léo. Tam sư tử, Tứ sư huynh, Cổ sư đệ đừng có cười tôi đấy nhé!

Cổ Thanh Phong thấy Liên Thành Ngọc dùng hơi ngự kiếm lợi hại khôn tả, chàng cũng phải kinh hoàng và lo âu vô cùng. Chàng biết Triển Thanh Bình, Điều Ngao Cư Sĩ, Bàng Thiên Hiểu, Thiết Kiếm Chân Nhân các người chỉ mang danh là đệ nhất kiếm thủ công lực cũng chỉ ngang tài với bảy Sứ Giả này thôi, chứ đem so với tài nghệ của Vạn Kiếp Ma Chủ thì hãy còn kém xa lắm.

Sau này tới lúc Đại Hội Vạn Kiếp, nếu không có nhân vật đặc biệt ra trợ giúp, thì đầu lâu của mười ba danh thủ không sao tránh khỏi phải bị treo ở trên những vòng xương trắng treo lơ lửng ở trước Vạn Kiếp Môn mất.

Chàng càng nghĩ càng lo âu. Tuy bề ngoài chàng vẫn không dám lộ liễu, thu trường kiếm xong, liền nâng chén mừng Đào Hoa Sứ Giả và nói:

- Trong võ lâm tuy có môn Dĩ Khí Ngự Kiếm thật, nhưng đừng nói người biết sử dụng, ngay đến việc được trông thấy môn kiếm này cũng chẳng có mấy người. Ngày hôm nay, tiểu đệ được sáng mắt ra, thật là hân hạnh vô cùng, xin kính mừng Liên sư tử ba chén rượu!

Liên Thành Ngọc vừa cười vừa đáp :

- Cổ sư đệ chớ có hâm mộ tôi làm chi? Với căn cốt và tư chất của sư đệ như vậy, lại có thêm nội gia cơ sở tốt như thế, nếu được Vạn Kiếp Ma Chủ đoái thương thì sau này sư đệ thành tựu còn cao siêu hơn hết cả bảy Sứ Giả chúng tôi! Nào, lại đây, hiền đệ đừng một mình mời tôi làm chi? Cả bọn chúng ta hãy cùng uống mỗi người ba chén và cuộc vui này cũng nên giải tán đi là vừa.

Uống xong ba chén đó, Vệ Phượng Hoa với Trì Trung Long đã say đến tám chín thành rồi.

Cổ Thanh Phong vụng say năm sáu thành rồi, chỉ có một mình Liên Thành Ngọc là đôi má chỉ đỏ ửng một tí mà thôi.

Vệ Phượng Hoa với Cổ Thanh Phong, Liên Thành Ngọc cảm ơn Trì Trung Long rồi cùng cáo từ đi ra khỏi động Câu Hồn. Liên Thành Ngọc đã trợn tròn đôi mắt lóng lánh, nhìn vào mặt Cổ Thanh Phong nói :

- Vệ tử tử sành lắm! Sư tử còn cao minh hơn Đại sư tử nhiều. Cổ sư đệ văn tài võ công phẩm hạnh hay mặt mũi đều hơn Liễu Tuấn của Đại sư tử nhiều!

Vệ Phụng Hoa say túy lúy, giọng cười rất đậm đặng :

- Ngũ sư muội đừng có cặp mắt tham lam như thế kia nữa? Trang sư đệ chả là người văn võ kiêm toàn, song tài xuất chúng là gì? Chẳng lẽ y mới đi ra ngoài được vài ngày, mà hiền muội đã không sao chịu nhìn nổi hay sao?

Cổ Thanh Phong nghe thấy lời nói của hai nữa Sứ Giả đã gần đến chỗ đậm ô, liền giả vờ như say rượu, không nghe thấy gì, loạng choạng đi luôn.

Liên Thành Ngọc thấy vậy vừa cười vừa hỏi :

- Vệ sư tử đã sắp đặt chỗ ở cho Cổ sư đệ chưa?

Vệ Phụng Hoa vừa cười vừa đáp :

- Y mới tới Thiên Nguy Cốc, cái gì cũng bỏ ngỡ, tất nhiên phải để cho y ở đỡ trong Xán Hà Động của tôi, để cho tiện việc tiếp đãi y hơn!

Lúc ấy, đã đi tới chỗ Đào Hoa Nhân Uân Động của Liên Thành Ngọc với Trang Mộng Điệp ở, Liên Thành Ngọc liền ngừng bước không đi và hípc mắt lại rồi cười nói với Vệ Phụng Hoa :

- Vệ sư tử trông nom thù tạc Cổ sư đệ khéo léo một chút nhé, xin thứ lỗi tiểu muội không tống tiễn nữa. Vì Tứ sư huynh say rượu, tôi phải thay y luân phiên đi tuần tiểu...

Vệ Phụng Hoa vội đỡ lời :

- Ngũ sư muội đi điều tra tới chỗ ở của Liễu Tuấn, sư muội phải cẩn thận lắm mới được! Bằng không Đại sư tử là người hay ghen lắm và thủ đoạn cũng độc ác khôn lường!

Hai thiếu nữ cười đùa một hồi, rồi Vệ Phụng Hoa khoác tay Cổ Thanh Phong đi luôn. Nhưng khi vào tới trong động Xán Hà, nàng đã thấy say sưa chịu không nổi nữa, ngã ngửa ra giường, hai tay ôm chặt lấy Cổ Thanh Phong, hai mắt lim dim vừa cười vừa nói :

- Cổ sư đệ, chúng ta vui thú với nhau nhé!

Động tác và lời nói đầy dục vọng của nàng đã làm cho Cổ Thanh Phong hoảng sợ, đang say năm sáu thành cũng phải tỉnh táo lại liền! Và

chàng gượng cười nói với Vệ Phượng Hoa :

- Khi đi đường tôi chả nói rõ cho sư tử hay rồi là gì? Chúng ta chờ nửa tháng nữa, vì tôi còn phải giữ đủ ba năm thủ hiếu cho sư phụ. Lúc ấy, chúng ta sẽ...cũng chưa muộn kia mà!

Lúc này, Vệ Phượng Hoa có hơi rượu vào, lửa dục càng bốc lên thật cao, thì làm sao còn nhớ nổi lời hứa kia nữa? Nàng càng làm ra vẻ rất tình tứ, ở trên gối cứ ăm ứ một hồi rồi nói :

- Tôi...không...tôi...muốn...

Cổ Thanh Phong vốn có mấy thành say sưa, lời nói và cử chỉ dâm dăng của Vệ Phượng Hoa khiêu gợi, trống ngực của chàng đập rất mạnh, không sao chịu đựng được, đang định chịu lòng nàng nọ, thì bỗng chàng chợt nhớ tới nhiệm vụ của mình tới đây là để cứu Mạnh Hồng Tiểu, cho nên chàng cố gượng chịu cơn cám dỗ. Chàng liền điểm vào huyệt ngủ của Vệ Phượng Hoa.

Vệ Phượng Hoa tuy có công lực rất cao, nhưng phần vì say rượu, phần vì lửa dục vọng dâng lên cao độ làm cho nàng mất trí, và nàng cũng không ngờ Cổ Thanh Phong lại ra tay điểm vào yếu huyệt ngủ của mình như thế, nên khi Cổ Thanh Phong điểm xong nàng chỉ buông xuôi hai tay mà ngủ luôn.

Cổ Thanh Phong biết trong bảy Sứ Giả, thì Tốt Kim Hoàn với Trang Mộng Điệp và Đường Gia ba người đã đi vắng. Trì Trung Long say rượu, Vệ Phượng Hoa thì đã bị mình vừa điểm vào huyệt ngủ. Trong Thiên Nguy Cốc lớn rộng như thế này chỉ còn có Tiêu Dao Sứ Giả Thôi Nhất Vỹ và Đào Hoa Sứ Giả Liên Thành Ngọc hai người thôi, như vậy lúc này là dịp may mắn nhất để mình ra tay cứu Mạnh Hồng Tiểu, vậy mình không nên chậm trễ bỏ lỡ mất dịp may này!